

womi hobjadnej bužotej na semji. Daschi jo, zož zo, až zotej pschošysch, to bužo še jima dostasch wot mojogo Wofchza na njeju.“ „Soli won pač dwěma take slubeńe dač, ga bužo won to šame wele wězy na jadnej zelej wofaze dopońišch“ žějo Lutherus. A ten š. Biskup Chryostomus žějo se šwojimi škotnymi hustami: „Lež rownož še tež doma bjatowasch dej, ga wono še pscheto tam nedajo tač dře bjatowasch, ako we tej šjawnej šgromazińe, zož tač wele luži gromaze jo, kotarychž šchiš šrafom k Bogu gorějšupa. Tvojo modleńe nehordujo tač lažko hušlyšchane, gaž ty šam k Bogu wolasch, ako gaž ty hobjadně š twojimi bratschami še modlišch. To jo mozńejšche; pscheto pschi tom jo ta hobjadnošcž, to gmeństwo, a ten luby šwestk. Togodla wostanuchu teke te Šesufowe hušniki we modleńu a pschošbe.“

Ša šjawna Boža šlužba hobštoj dalej we špíwanu.

Wot Simeona a Šanny lasujomy, až wonej Boga chwalikej stej. A tač jo wono jedno wofebne pschemoženě, kotarež Bog tomu žłowešoju dač jo, až won špíwasch a š tym niž jano še šamego, ale tež drugich štwarišch a rošwjabelišch možo. Ššes ředne špíwane šwětych šjarližow hordujo ta dušcha k nabožnošczi šbužona a k Bogu pošwizona. Ššes take špíwane šu juž žesto twarde hušchoby k pošusche rošmėńone hordowali. Šadna žydowka šlyšchafcho ššesšczijanšu žėńsku šuždy žėń te šłowa špíwajužu:

Daj tu nož tych mojich grěchow
Šteju nožu tež šajžišch.